

Catherine Poulain debuta en la novel·la amb una obra poètica d'aprenentatge, 'L'home de mar', que s'inspira en la seva experiència com a pescadora a Alaska

Arrencar certeses

Valèria Gaillard
BARCELONA

És poc habitual que els escriptors no siguin intel·lectuals. En aquest cas, no tan sols no és cap intel·lectual, sinó que és algú que sempre ha treballat amb les mans: de pescadora, de vinyadora, de temporera de la fruita, en una fàbrica de conserves, de cridadora de bestiar... D'aquí que, quan la veus, el primer que sobti siguin unes mans d'ungles deformades, rocoses i embotides. Catherine Poulain no ve amb les respostes apreses, sinó que, a cada pregunta, es concentra de debò per trobar la veritat de cadascuna. Tot això és important de puntualitzar per entendre *L'home de mar*, que s'acaba de traduir al català (Edicions 984) i al castellà (Lumen). I també diu molt la confessió que Poulain fa d'entrada: "Tinc por de perdre la llibertat arran del gran èxit que ha tingut la novel·la a França [se n'han venut 100.000 exemplars], d'acomodar-me i perdre el neguit necessari per continuar buscant."

L'home de mar s'inspira en la seva experiència a Alaska com a pescadora en les grans naus que surten a capturar bacallà negre, halibut o crancs. En la novel·la, la Lili, que no havia pescat mai abans, aconseguix fer-se un lloc en una

Catherine Poulain, fa uns dies a l'Institut Francès, on va presentar la seva novel·la ■ EL PUNT AVUI

"Per a mi, viatjar té un punt místic; m'agrada veure la meua vida com una fauna mitològica"

tripulació masculina, regida per unes lleis no escrites i sempre exposada als riscos d'una activitat dura i perillosa.

Com va arribar aquesta francesa a l'altra banda del món? "Després de viatjar per mig món, vaig descobrir el continent americà, els grans espais, i vaig sentir a parlar de la pesca a Alaska. Em va semblar el lloc més salvatge i allunyat, i vaig voler-hi anar", explica l'escriptora, que aquests dies ha visitat Barcelona. "Per a mi, viatjar té un

punt místic; m'agrada veure la meua vida com una fauna mitològica, i viatjar t'arrencatotes les certeses que tenim, i vas a l'encontre del món."

La Lili es troba en un ambient de pescadors aguerrits que, de mica en mica, la van acceptant: "De ben jove, ja treballava amb homes com a temporera de la fruita. Els mariners, com els pagesos, tenen un costat rude i primari que és molt sa: si fas bé la feina, no tens problema. Homes i dones estem fets de la ma-

teixa matèria i tenim músculs iguals, només cal temps per enfortir-los."

La Lili aprèn a pescar i a netejar el peix, que s'ha de deixar a punt a bord. "És una carnisseria, ja que cal esbudellar els peixos; aleshores, cal fer abstracció de les nostres febleses i superar-se, sortir d'un mateix. En aquest sentit, la novel·la també és d'aprenentatge de la vida."

Rere *L'home de mar* apareix, d'altra banda, una història d'amor, i gira al voltant d'un "gran mari-

ner" de qui s'enamora la Lili. "De fet, volia escriure una novel·la sobre ell, no sobre mi, però necessitava una mirada que el descobrís; era un home fort i vital, però amb tendència a l'autodestrucció. El més curiós és que el vaig pintar com un *looser*, i als lectors els ha agradat molt. Suposo que té un costat romàntic." L'alcohol està molt present en aquests territoris de condicions extremes: "És com un ogre que els devora. De vegades, fugen del passat, i el gran mariner té dins un buit que vol omplir, i només ho pot fer exposant-se als vents violents; d'altres, van a la guerra."

Fa vint anys que Catherine Poulain va ser a Alaska. Va deixar la pesca perquè la van expulsar, "si no, avui dia tindria el meu pesquer", sospira. Tot i que sempre ha escrit dietaris personals, no va ser fins que, fa dos anys, un editor francès la va animar a escriure que s'hi va posar seriosament. Ara, ha deixat el ramat als Alps i s'hi vol dedicar de ple. "De moment, estic preparant una obra que no serà tan autobiogràfica, tot i que és inevitable servir-se de la pròpia vida." La notícia és que hi ha una adaptació cinematogràfica de *L'home de mar* en marxa i encapçalada per l'actriu russa Dinara Drouharova. ■

Coliseum
de Santiago Rusiñol
GENTE BIEN
el Musical
La Cubana

AUDITORI L'AVANGUARDIA

181203-1158210